Jerzy Mądrawski
Interferences

Dux 2017

Interpretacja: ●●●●●
Realizacja: ●●●●●

Jerzy Mądrawski, od lat związany z Uniwersytetem Jana Kochanowskiego w Kielcach i kieleckimi szkołami muzycznymi, to akordeonista, pedagog, znawca akordeonowej twórczości i praktyki wykonawczej oraz, last but not least, kompozytor. Na płycie „Interferencje", zgodnie z definicją, podwójne (kompozytorsko-wykonawcze) oblicze Mądrawskiego nakłada się na twarze zaproszonych instrumentalistów, tworząc przestrzenny, wielobarwny portret muzyki głównego bohatera.

Akordeon występuje tu w kilku konfiguracjach: z drugim akordeonem (Jerzy Mądrawski, Maciej Frąckiewicz, Rafał Łuc), z gitarą (Tomasz Grzybowski), z klarnetem basowym (Mariusz Barszcz), ze skrzypcami i klarnetem basowym (Małgorzata Skorupa, Mariusz Barszcz), ze skrzypcami i wiolonczelą (Małgorzata Skorupa, Agnieszka Tomaszewska-Jasiak). Dzięki inwencji kompozytorskiej i magii współbrzmień, instrumenty potrafią zmieniać skórę. W „Suicie chorałowej" akordeon staje się kościelnymi organami, a co najmniej fisharmonią, napędzaną iście diabelską energią w części III („Toccata"). W drugiej aranżacji „Obertasa" przygrywa fatamorgana ludowej kapeli: harmonia, gęśle i basetla. Tenże skład obsługuje wykonanie wspaniałego, onirycznego „Poloneza" – idealnego tańca na studniówkę (dość monopolu Kilara!).

Finałowy „Grid", oparty na prostym pomyśle zwiększania tempa i poziomu niepokoju, zostawia słuchacza z pytaniem, dlaczego album trwa tylko 44 minuty? Bo, niech mi Czytelnicy wybaczą kolokwializm, ale trudno opanować entuzjazm: ta płyta jest zarąbista! ■

Hanna Milewska

Mariusz Ciołko
Roman Maciejewski: Piano Music

Dux 2017

Interpretacja: ●●●●●
Realizacja: ●●●●●

Zacznijmy od pochwał. Związany z Białymstokiem pianista i wykładowca UMFC Mariusz Ciołko zasługuje na oklaski. Po pierwsze, za wybór repertuaru na płytę, prezentującą fortepianowy dorobek kompozytorski Romana Maciejewskiego. Po drugie – za piękną, przemyślaną w najdrobniejszych szczegółach, precyzyjną i wrażliwą interpretację. Po trzecie – za wybór fortepianu. Yamaha, udostępniona przez Operę i Filharmonię Podlaską, charakteryzuje się niezwykłą, nibyklawesynową barwą, zwłaszcza w średnicy skali. To zaskakujące brzmienie bierze wykonywane utwory w dodatkowy cudzysłów czy nawias wobec tradycji historycznej i gatunkowej, dookreślając przekorną intencję autora.

Z obszernej, lecz rozproszonej (i w znacznej mierze pozostającej w rękopisach) twórczości fortepianowej Maciejewskiego Ciołko ułożył 42-minutowy program, zawierający kompozycje z lat 1929-52, a więc z polskiego, pierwszego szwedzkiego i amerykańskiego okresu życia artysty. Są to głównie tańce napisane dla baletnic (np. „4 Miniatury") i tańce tylko po klawiaturze (np. „Krzesany", „Fandango").

U Maciejewskiego, wielkiego indywidualisty, nawet echo wyłamuje się z zasad symetrii. „Mazur" (I) gubi rytm, łamie się, rozpada, po czym, w finale, nagle składa się po bożemu. Fuga z „Tryptyku" dziwnie trąci folklorem, by w okamgnieniu przedzierzgnąć się w dostojny dworski pląs. Najstarszy i najbardziej znany utwór z tego albumu, „Kołysanka", też raczej nie uśpi melomanów – bo grzech spać przy takiej cudograjce.

Słowem: same pochwały. ■

Hanna Milewska

Classicpair
Sparks

Dux 2017

Interpretacja: ●●●●○
Realizacja: ●●●●○

Agata Hańko i Jakub Jarosz, czyli para instrumentalistów klasycznych. Classicpair. Świetny pomysł na wspólne muzykowanie – zestawienie fortepianu z saksofonem nie jest częste. Ci utalentowani młodzi muzycy studiowali w kraju i w Belgii; oboje mają też za sobą występy w Carnegie Hall. Ona wygrała konkurs fortepianowy w teksańskim mieście Corpus Christi i dzięki kontaktom z tamtejszymi mecenasami doprowadziła do nagrania (w lokalnym kościele) wspólnej płyty obojga.

Nazwiska kompozytorów, poza Dvořákiem, niewiele mówią melomanom: Francuzi François Borne (1840-1920) i Pierre Max Dubois (1930-1995) oraz Belg André Waignein nie goszczą w stałym repertuarze filharmonii.

W 2016 roku Łukasz Dyczko zwyciężył w Konkursie Eurowizji, grając „Rapsodię" Waigneina. Na omawianej płycie Jarosz wykonuje jego „Deux mouvements" – dwie efektowne miniatury, pełne ruchu, zmian tempa i dynamiki. Natomiast w sonatinach Dubois i Dvořáka główną rolę odgrywają zmiany klimatu, oparte na cieniowaniu barwy i niuansowaniu artykulacji. Kluczowe znaczenie ma tu atrybucja instrumentu – saksofonu altowego (Dubois) lub sopranowego (Dvořák).

Numerem na finał jest wirtuozowska „Fantaisie brillante", osnuta na tematach z opery „Carmen" Bizeta. W oryginale Borne skomponował ją na flet; Jarosz gra transkrypcję na saksofon altowy. Zgodnie z tytułem albumu – „Sparks" – w czasie popisu Classicpair aż iskry lecą. Teraz czekamy na ich odkrycia i interpretacje polskiej literatury saksofonowej. ■

Andrzej Milewski

DUX
Recording Producers

Wszystkim słuchaczom
i czytelnikom Hi-Fi i Muzyka
życzymy zdrowych
i radosnych Świąt Bożego Narodzenia.
Niech w tym magicznym czasie
towarzyszy Państwu muzyka klasyczna
w najlepszym wydaniu.

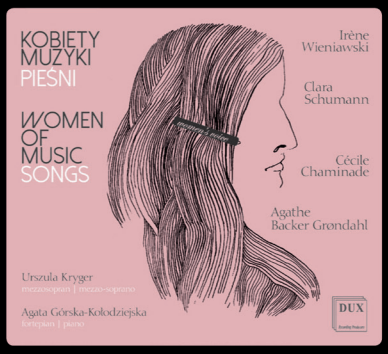

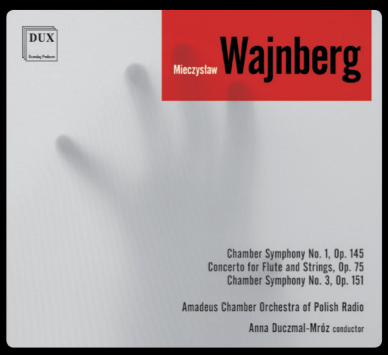

www.dux.pl

Spotify Buy on iTunes Store amazon TIDAL | YouTube